

Afscheid van mijn moeder.

Gister heb ik afscheid genomen van mijn moeder. Nee, ze is niet dood. Althans, niet letterlijk. Wel geestelijk. Sinds ik tot geloof ben gekomen heb ik strijd gevoerd met het gebod in de Bijbel: "Eert uw vader en uw moeder". Ik heb namelijk niet een hele fijne jeugd gehad. Nu het zolang geleden is denk ik vaak: "Ach, eigenlijk viel het allemaal wel mee". Maar het viel niet mee. De eerste twintig jaar van mijn leven ben ik door mijn moeder opgevoed en vervolgens heb ik er twintig jaar over gedaan om de opvoeding te verwerken. Ze heeft me vaak geslagen en ook op andere manieren lichamelijk pijn gedaan. Maar die wonden herstellen en verworden tot nauwelijks zichtbare littekens. De echte pijn zit in de constante vernederingen, het gevoel dat je het niet waard bent om te leven, dat je nergens voor deugt, De constante psychologische oorlogsvoering van mijn eigen moeder heeft ervoor gezorgd dat ik zonder zelfvertrouwen het ouderlijk huis verliet. De afgelopen 24 jaar zijn er perioden geweest dat ik enkele jaren geen contact met mijn moeder had. Ik kon het op die momenten gewoon niet aan. Elke keer probeerde ik wat van mijn leven te maken en verschillende keren is dat niet echt gelukt. Het rare is dat ik juist terug ging op die momenten dat het kaartenhuis weer eens volledig was ingestort. Enkele maanden de opmerkingen incasseren, zoals "zie je nou wel?" en "ik heb het je toch altijd gezegd?", "had maar naar mij geluisterd". Heerlijk, die zelfkastijding.

De afgelopen vier jaar heb ik mijn moeder willen betrekken bij mijn geestelijke groei. In het begin stond ze er wel voor open en had ik een paar leuke gesprekken met haar. Maar hoe sterker mijn geloof werd en hoe dichter ik tot Jezus kwam, hoe minder mijn moeder naar mij wilde luisteren.

Mijn moeder was zondag aanwezig bij de doopdienst. Dat was niet van harte, maar ze was er wel. Ik had haar gezegd dat de doop voor mij erg belangrijk is en dat ik graag wilde dat ze dat moment met mij meebeleefde. Mijn moeder voelde zich niet op haar gemak en al iets eerder dan gepland heb ik haar naar het station gebracht. Er is die avond iets voorgevallen tussen mijn moeder en Suzy. Afgelopen jaren heeft mijn moeder met succes bij enkele ex-vriendinnen de schijn weten op te houden van de perfecte schoonmoeder. Zelfs zo perfect dat het meisje waar ik 5 jaar een relatie mee had, ging twijfelen aan mijn verhalen over mijn jeugd. Maar afgelopen zondag is mijn moeder acht uur lang blootgesteld aan liefde. Ze is getuige geweest van de liefde tussen mij en Suzy, maar ook van de liefde die er bestaat tussen Christenen. Heel even heeft ze het masker van de perfecte schoonmoeder laten vallen. Suzy heeft haar gezicht gezien dat vertrokken was van ingehouden woede, boosheid en haat. Het gezicht dat ik zo goed ken, maar dat ik gelukkig deze keer niet heb hoeven waarnemen.

Gistermiddag heb ik mijn moeder gebeld. Voordat ik belde heb ik God gevraagd mij de juiste woorden in mijn mond te leggen. Het grappige was dat ik eerst helemaal niets zei. Er kwamen geen woorden door dus ik bleef stil.

IK: Hoi met Michel (dat kwam er nog net uit)

MOEDER: Hoi, waarvoor bel je eigenlijk? (stilte) Oh, je belt natuurlijk voor aanstaande woensdag, omdat ik dan geopereerd wordt. (stilte) Of wil je weten wat ik van afgelopen zondag vond? (stilte) Nou, als je het echt wil weten: ik vond het één grote poppenkast.

Vervolgens heeft ze een monoloog afgestoken met alles wat haar dwars zat.

Feitelijk kwam het er op neer dat ze geen deel meer uit wil maken van mijn leven. Voor het eerst in mijn leven ervoer ik echter geen pijn bij haar harde woorden. Geen ondraaglijk gevoel van afwijzing. Tot mijn verbazing voelde ik liefde voor haar. En medelijden.... een intens diep gevoel van medelijden. Een vrouw, verbitterd tot op het bot en zo ongelooflijk eenzaam. De woorden ingegeven door God waren: "Mam, ik heb het gevoel dat onze wegen zich hier gaan scheiden". Haar laatste woorden zijn: "Michel, hetgeen ik jou kwalijk neem is dat jij nooit van mij gehouden hebt. Zelfs als kind - zo klein als je was - heb jij niet van mij gehouden".

Mijn reactie: "Mam, ik houd van je. En voor alles wat er vroeger is gebeurd heb ik jou vergeven. Maar van je houden is zo moeilijk, omdat ik het niet kan vergeten..."

Tuut, tuut, tuut....

Ik laat mijn moeder achter in de duisternis. Ik heb geen andere keus. God heeft mij van haar bevrijd. Zo voelt het echt. Nu kan ik echt beginnen met leven.

Eert uw moeder... ik heb mijn best gedaan. En ik hoop dat ik een zesje krijg...